

תלמודו בידו

יכמות

דף סט עמוד ב

- א** | בת כהן שזינתה, האם אוכלת בתרומת בית אביה ?
- ב** | בת ישראל שנבעלה לכהן בזנות, האם אוכלת בתרומה ?
- ג** | אשה שנבעלה האם חוששים שנתעברה ?
- ד** | בת כהן שנישאת לישראל ומת בו ביום, האם אוכלת בתרומה ?
- ה** | הודה שבא על ארוסתו בבית חמיו וילדה, מה דין הולד ומדוע ?

- א** | אוכלת. מלבד אם נבעלה לאיש שאינו ראוי לבא בקהל, שנתחללה בביאתו. נתעברה מישראל, לא תאכל. הפילה ולדה או שנולד ומת, חוזרת לאכול בתרומה.
- ב** | לא תאכל בתרומה, ואף אם נתעברה ממנו. ילדה מן הכהן, תאכל משום הולד: לשון א': לרבא, כשחשודה להיבעל רק לכהן. לאביי, רק אם ודאי לא נבעלה לאַחַר. לשון ב': לרבא, אף שחשודה להיבעל גם לאחרים, תולים הולד כמי שודאי בא עליה. לאביי, דוקא כשאינה חשודה לזנות כלל, וכהן זה הודה שבא עליה.
- ג** | בנישואין: חוששים. ואם נבעלה לאַחַר בטעות, מפרישים אותה מבעלה שלשה חדשים. בזנות: אין חוששים, שדרכה להתהפך אחר הביאה כדי שלא יקלט הזרע.
- ד** | טובלת מטומאת התשמיש ואוכלת בתרומה לערב, ועד ארבעים יום מיום שנישאת. כיון שאפילו אם נתעברה, עד ארבעים יום אינו אלא מים בעלמא, ואינו פוסלה. אכלה תרומה לאחר ארבעים יום מעיבורה, חייבת לשלם קרן וחומש.
- ה** | שמואל: ספק ממזר, שספק אם התעברה מהארוס או מאיש אַחַר. רב: ממזר ודאי, ואף ששניהם מודים שבא עליה, חוששים שאף אחרים באו עליה. לרבא, כשחשודה לזנות אף עם אחרים [אינה חשודה, תולים את ולדה בארוס]. לאביי לשון א', אף שאינה חשודה לזנות עם אחרים [בלשון ב' סובר כרבא].